

Vaizdas ryškėja... DONALDAS DELPIS. Keturiolikmetis. Vaikis liesas, pečiai kaulėti kaip apsiausto pakabas. Atrodo keistai. Jokių antakių, jokių plaukų. Veidas primena skustą bulvę. Vilkdamas kojas žingsniuoja žemyn Votfordo gatve, atsukęs veidą žvarbiam šiaurės vėjui, skėčių žudikui, pučiančiam tiesiai iš Sibiro platumų, ant pakaušio užsitemęs vilnonę kepuršę, klausydamasis per ausines iš *iPodo* visu garsu leidžiamos muzikos garsų ir abejingas pro šalį slenkančiam debesų slegiamam miestui. Pyktis – jo nuolatinė nuotaika. Dar melancholija. Didumą laiko akis jis nudūręs sau po kojomis. Saulėgrąža lietuje.

Didžiausia jo bėda? Galvoje tik seksas, kaip įprastai. Jau kelerius metus taip. Skrajojantis nuo venomis pulsuojančios testosterono dozės, vienišas kaip velnias, kas antra mintis pažymėta ženklų S. Jei šie minčių kadrai kada nors pasiektų kino stadiją, juostos cenzoriai turėtų sukarpyti ją į kaspinus, kad tiktų visai šeimai; visa tikrovė turėtų būti išpypsėta, uždangstyta ir vaizdai sulieti, kol filmas būtų įvertintas kaip migdomieji – N-12, tokių išorinis pasaulis ir tesulaukia iš Donaldo Delpio.

Šlept, šlept, šlept šlepsi trisdešimt aštunto dydžio batai jam niauriai žingsniuojant šiuo miestu, įsikūrusiu kiek šiauriau nuo Londono, taip puikiai pažįstamu, kad bet kurią akimirką jis galėtų ramiai užsimerkti ir vis tiek žinotų, kada reikia kilstelėti koją, kad peržengtų išklibusią šaligatvio plytelę, arba kada sukti kairėn, dešinėn, kairėn, kad atsidurtų prie savo mėgstamo staliuko vietinėje KFC užkandinėje ir klestelėtų ant raudono plastiko kėdės patogiai subinės apvalumams išlenktu dugnu, atgręžtos į langą ir milžinišką reklamą kitoje gatvės pusėje, visus keturis sezonus besipuojančią nuostabiu tobulo moteriškumo idealu: dešimties metrų pločio moteriško apatinio trikotažo modeliu... sukube (jo mėgstamas žodis). Jos žmogaus dydžio krūtys tarsi hamake supasi milžiniškoje liemenėlėje, kurią ištempus tarp dviejų medžių nesunkiai būtų galima įsitaisyti guolį, jis mielai jame pragyventų iki pat senatvės (jei senatvė jam grėstų); ji atsišliejusi pusiausėda ir atrodo dar ilgesnė, atviro kūno vietos, dydžio sulig futbolo laukais, – iš pūslėto popieriaus ir primena žąsies odą, o jos akys per gatvę žvelgia į Donaldą F. Delpį aistros ir meilės ištroškusia išraiška, kuri vaikinui iš tolo liudija karštą geismą.

Ar jis trenktas? Ar jam kelia nerimą faktas, kad nuo šios superdidelės plakato merginos jam kone pasistoja? Nė velnio. Jam keturiolika. Keturiolikos metų nekaltuolis. Tai, kad jam kone pasistoja nuo skelbimo, yra vienas nuostabiausių gamtos stebuklų.

Tačiau šiandien jis šauna šiai milžiniškai meilės demoinei pro šalį. Vos mesteli „sveikutė“ žvilgsnį, nes šiandien jis užsiėmęs, užsiėmęs kaip ir visa kažkur skubanti gatvė, kaip visas miestelis, kurį jis dažnai mano ginąs ir saugąs – kadaise ramus apsnūdęs užkampis šiandien išvertęs pami-

šusias, nemirksinčias akis, regis, pakako per vieną naktį filmų industrijos suleistos amfetamino dozės ir vietiniai jau dirba viršvalandžius ir bando atsiplėšti kiek įmanoma didesnę kąsnį nuo milžiniško pasaulinės „Burtininko mokynys“ filmų serijos sėkmės pyrago, tas kunkuliuojantis fenomenas pažymėjo šį nereikšmingą miestelį žemėlapiuose ir iš negirdėtų iktol antraeilių aktorių padarė pirmarūšes žvaigždes.

Pats ryškiausias šių filmų poveikis yra tas, kad ištisi Votfordo ir Livsdeno rajonų kvartalai virto filmų studijų scenomis. Milžiniški latekso monstrai gąsdina atvykėlius senoje atvykimo salėje mažyčiame miesto oro uoste; pragaištingi vampyrai krauju pasrūvusiomis akimis ir šiurpių dantų pridaigstytais burnomis spokso iš plakatų pro parduotuvių, pardavinėjančių skrudintuvus ir dujines kepsnines, vitrinas; dvidešimties metrų ilgio drakonas suleidęs nagus į vietos kino teatrą, lyg vieninteliu spygliuotų sparnų mostelėjimu galėtų nusinešti visą pastatą pragaran.

Dabar pats viduvasaris, 2006-ieji: vasara, kai bemaž kiekvienas jaučia trapų ryšį su Holivudu, ta taip toli už šėlstančių jūrų slypinčia fantazijų žeme; vasara, kai bemaž kiekvienas manosi prisilietęs prie pramogų verslo ir jau galvoja kadrais per sekundę, kai kiekvienas sapnuoja pro „Panavision“ objektyvą, pasaulį regi montažo studijoje, skirstydamas scenas į nuostabias ir prastai surežisuotas, veiksmą įsivaizduoja kaip seriją sukarpytų tai sulėtintų, tai pagreitintų ar skirtų išmesti kadru, gyvenimą – kaip sėkmės etaloną ar nevykusią išdaigą, santykius – kaip komedijas su banalia pabaiga, praeitį – kaip jau nufilmuotą medžiagą, o ateitį kaip filmo franšizę, kurios teisės dar neparduotos, – priversdami visą gyvenimą, visą visutėlį, vykti didingame esamajame

laike, taip dažnai pasitaikančiame filmų scenarijuose, kad netgi labiausiai nusmurgęs žmogelis virsta užmigti negalinčiu lunatiku, laukiančiu skambučio iš savo agento, o visos vietinės kirpyklos ir barai puikuojausi nuotraukomis, kuriose darbuotojai stovi per pečius apglėbę akinančia baltuma besišypsančias žvaigždes. Tai pirma vasara miestelio atmintyje, kada paprastas, dievobaimingas ir sunkaus darbo kupinas gyvenimas atrodo siaubingai nuobodus, palyginti su nuostabiausiu baltos šviesos šokiu už celiulioido. Donaldas prasilenkia su miestelėnais, virtusiais pagalbiniais aktoriais – dubleriais, statistais, kaskadininkais, nuogumo scenų pakaitiniais, giminaičiais, iš kurių porą kartų jau buvo atimtas šalutinis vaidmuo, – eina pro kandidatus, laukiančius baigiamojo atrankos etapo, visokiausius norėtojus, mindžikuojančius vos per kelis žingsnius nuo Pripažinimo. Tačiau pačiam Donui pakanka žemyn nuleistos galvos. Sekamas kabelinės televizijos kameros (nes šiomis dienomis visi – vieni daugiau, kiti mažiau – dalyvauja kuriant filmą), jis klausosi savo džiunglių ritmo, kai, jo mėgstamiausių komiksų žodžiais, **SMOGIA NELAIMĖ!**

Strakaliojanti mergaitė. Didžiuliu greičiu lekianti „Toyota Corolla“. Du nesuderinami veiksniai. Donaldas pirmą kartą per visą šį laiką pakelia galvą. Jo akys susiaurėja. Galvok lazeriniu regėjimu, galvok telemetriniais lęšiais, galvok kaip Klarkas Kentas. Per didžiulį jį ir veiksmo vietą skiriančią nuotolį šis keistas vaikas nuspėja prieš akis besiklostantį scenarijų ir pradeda skuosti, skuosti greičiau už mašiną; „Corolla“ artėja prie nuklydusios į gatvę mergaitės, prie mergaitės, dar per mažos suprasti, koks jai gresia pavojus, pernelyg nutolusios nuo tėvo (stovinčio ant šaligatvio ir nekilnojamojo turto agento žargonu pilančio į telefoną:

„Na, Briusai, viskas priklauso, ar jis indeksuotas, ar *pririštas prie* pradinės vertės...“), „Corollos“ vairuotoja taip pat tūno savo asmeniniame pasaulėlyje, visos jos mintys nukreiptos į užpakalyje sėdinčius vaikus, šie pešasi, kuriam valdyti gale įtaisytą vaizdo aparatūrą, ir paverčia šiaip jau atidžią gimdytoją kažkuo panašiu į epilepsijos priepuolių krečiamą alkoholikę, nukreipusią akis velniai žino kur, tik ne į pasipainiojusią ant kelio bėglę. Deja, aplinkinių nelaimėi, Donaldas, mūsų herojus, nors jau skuodžia, tikrai yra per toli, kad sugebėtų padėti – jis niekaip nespės įsikišti – ir vis dėlto, kuo puikiausiai ir greičiausiai sureagavęs, tokia reakcija leistų pereiti *Grand Theft Auto* nė neužsivilkus neperšaunamos liemenės ir nepalietus sveikatos stulpelio, jis išplėšia riedlentę iš pakeliui pasipainiojusio išsižiojusio vaikigalio rankų, neįtikima jėga pasispyręs lekia nelaimės link, peršoka ant šaligatvio tįsančio benamio kojas, net pademonstruoja čempionato vertą horizontalių ir vertikalinių riedlentės sukinių rinkinį vien todėl, *kad gali*, tada, nė kiek nesisaugodamas, nušoka ant kelio ir viena ranka iškelia išdykėlę virš pričiuožusio buferio, mirtį nešantis chromas net pritupia nuo inercijos (**Scyyyyyyyyyyy!..**) vos per penkis su puse centimetro nuo jo „Adidas“ treningų.

Stabdom kadra. Išlaikom penkias sekundes. Stulbinama. SUPER ARTI!

Mėlyniems padangų dūmams dar tik pradėjus sklaidytis, Donaldas jau spėjo šauniai nuspriegti riedlentę savininkui, gražinti mergiūkštę mulkiui tėvui ir žengia toliau, lyg nieko nebūtų nutikę. Faktas, kad dabar dar keturi automobiliai rėžiasi į sustojusią „Corollą“ (sulėtintai: **TRINKT, POKŠT, DRIOKST, BŪBT-BUMBT!!!**), sukurdami siaubingą me-

talinio origamio krūvą, nėra svarbus. Donaldas to nė nepastebi. Jis turi būti kažkur kitur.

Miniai telieka spėlioti, kas, po galais, buvo tas vaikas. Šią akimirką Donaldui svarbu suspėti į susitikimą, kuriam, kaip sakė jo tėvai, jis turi būti laiku. Jis vėl juda, nesisukiodamas atgal, o jo naujo *iPodo* ausinės tvinkčioja atomus skaldančio garso muziką. Ausyse skamba jo šiuo metu mėgstamiausia daina:

Žinau, ką tu galvoji apie mano diskografiją
 Tai tik jaunimo pornografija,
 Tad nekaltink manęs, mergyt, nes tai teisybė,
 Tai tik P.O.R.N.O. jaunybės
 Atsikabink.

Mūsų herojus kiša ranką kišenėn prie jungiklio: garsiau. Bosai tampa pavojingi gyvybei. Keičiantys mintis. Įsiskverbiantys į smegenis. *Uuunc... Uuunc... Uuunc... Uuunc... Uuunc...* Tada jis stabteli. Ar čia ta vieta? Tikrai keista vieta sustoti. Vaikas apsižvalgo. Kodėl jis stovi vidury geležinkelio linijos, kojos apipus bėgio? Koks dar susitikimas čia galėtų vykti?

Prekių traukinio triukšmas auga, drebindamas apylinkes. Bet Donaldas, užuot skubėjęs į saugesnę vietelę, žvilgteli žemyn į pabėgį, į savo nudėvėtus „Vans“ sportbačius ir pamato, kad vienas jų atsirišo ir prašo jo dėmesio. Kairio batelio raištelis sugebėjo išsmukti iš savo trigubo mazgo lizdo ir dabar reikalauja, kad jis lėtai atsiklauptų ant vieno kelio, nors lekiantis lokomotyvas jau pasirodė iš už posūkio. Pamažu Donas kruopščiai atlaisvina mazgą, kol rankose lieka du karantys galai, tada juos sukryžiuoja, rodomuoju pirštu prispaudžia naują jungties tašką (panašiai, kaip pul-

są matuojantis daktaras spaudžia veną), tada visų pasaulio vaikų mėgstamu būdu padaro dvi vienodo dydžio kilpas ir sceną baigia „Oskaro“ vertu veiksmu. Opa! Jo kairysis batas pasirengęs: dabar ant jo puikuoja žavus mazgas. Ir kai jis atsistoja ir atsidusęs žengia nuo bėgių, tą akimirką – tą pačią akimirką – jam už nugaros prašvilpia io tūkstančių tonų metalo, tik per milimetrą jo nekliudydami, taip arti, kad traukinys nukerta jo šešėlį ties kaklu.

SUPER ARTI!

Nė nežvilgtelėdamas atgal, jis toliau žengia savo keliu, ausis nuo traukinio švilpuko spieginimo saugo jo ausinių pagalvėlės, ir jokia jo elgesio detalė neišduoda, kad jis bent pastebėjo, kas ką tik nutiko. Jis žino tik tai, kad šiek tiek vėluoja, todėl pradeda žengti spėriau. Mina tiesiai per gatvę, trumpina kelią staigiais posūkiams, nardo tarp mašinų ir žmonių. Net pasuka į akligatvį už Aukštosios gatvės kavinės ir eina juo, kol atsimuša į aklina keturių metrų aukščio plytų sieną. Kur toliau? Vaikinas nužvelgia iškilusią kliūtį, meta žvilgsnį per petį ir į sieną įremia dešinę batą, devyniasdešimt laipsnių kampą tarp kojos ir kūno. Tada, pasiūbavęs klubais, darniai švysteli prie sienos ir antrą koją, šalia pirmosios! Dabar, priešindamasis Niutono dėsniams, jis yra horizontalioje padėtyje, taip ir stovi. Jis tikisi, kad niekas jo nestebi.

Jis lyg niekur nieko eina siena, lyg žirgliotų slidoku grindiniu – gal kiek atsargiai, apskaičiuodamas kiekvieną žingsnį – vos šeši žingsniai užneša jį į viršų, ten jis permeta savo svorį į priekį, įgudusiu judesiu grįždamas į vertikalią padėtį. *Voilà*. Dabar stovi ant sienos, puikiai laikydamas pusiausvyrą, kupinas ryžto, vėlyvo ryto saulė apšviečia veidą, akys primerktos, jam mėgaujantis akimirkos ramybe, tada atsi-merkia ir pažvelgia žemyn – žvelgia žemyn, žemyn į tuos

klaičius begalinio kritimo kilometrų po pat savo kojomis. Kaip tas ne itin įspūdingas keturių metrų šuolis žemyn, į kitą pusę, virto svaiginamu aštuoniasdešimties aukštų smigimu nuo dangoraižio krašto į knibždančią miesto gatvę, nevisiškai tikrovišką, nevisiškai įtikimą. Kas čia vyksta? Kokia čia siena, iš vienos pusės paprastas Votfordo grindinys, iš kitos – vaizdas nuo *Empire State* dangoraižio? Jis stovi prie kažkokių vartų, vartų, vedančių į judrų megalopolį, prie vartų, kurių paslaptį jis žino ir pro kuriuos jis laisvai gali žengti. Jo sąmonė pasiduoda, vaikas nesudvejoja ir nesuka atgal, tik pasitaiso kuprinę, giliai įkvepia ir, pakludamas likimui, šoka...

Jis šoka. Opa! Žiūrint iš banalios Votfordo skersgatvio pusės, jis tėra vaikas, šokantis per sieną. Niekas čia tikrai neįžvelgtų nieko savižudiško. Tačiau... tačiau... jei žinote tai, ką žino Donaldas, tada... tada...

Kartais ne viskas yra taip, kaip atrodo – akys nėra visiškai patikimas liudininkas, kartais paslaptys ir faktai žaidžia gaudynių, paeiliui gaudydami ir bėgdami – nes vos po penkiolikos minučių tą patį jaunuolį galima pamatyti kitoje Votfordo vietoje, saugų, nesužeistą ir sveiką...

Vaizdas perkeliamas...

...į vieną ligoninės flygelių, paskirta vieta ir tikslus laikas, kaip ir tikėtasi, jis žengia į pastatą, lygiai kaip ir liepė jo tėvai, įeina ne pro priekines elektronines sukamąsias duris, o pro nekrintančias į akis šonines, žinomas tik nuolatiniams lankytojams.

Daktaras Fredas Šipetka jo jau laukia. Donaldas ranka smunka kišenėn ir ten lyg Brailio raštą skaitantis neregys ant *iPodo* susiranda stabdymo mygtuką. Muzika jo ausyse

nutyla, ir daktaras nusišypso, pamatęs, kad jis vėl pasiekiamas visuomenei.

DAKTARAS: Sveikas, Donaldai. Pasiruošęs?

Donas linkteli, ir Šipetka žengia lifto link, vaikinukas seka įkandin. Drauge jie kyla, kyla, kyla aštuonis aukštus, kol užtelėję sustoja pastato viršuje. Išlipę suka į dešinę ir žengia pro slankiojamąsias duris, virš kurių kabo du pablukę užrašai. Eidamas po jais, Donaldas nepakelia akių. Jis žvelgia sau į batus. Kita vertus, jis ir taip puikiai žino, kas ten parašyta. Ten parašyta: „Vėžininkų palata“.

Vidus. Vestibiulis. Diena.

DŽIMAS DELPIS: Kaip jautiesi, sūnau?

DONALDAS: *Apvemtina.*

Delpiai save pavadintų nepaklusniais krikščionimis. Nors turėtų eiti į bažnyčią, norėdami išgirsti apie dorą ir žengimą anapus ar nemirtingą sielą, jie atsisakė šių ieškojimų. Dabar jų troškimai daug žmogiškesni, įkyresni ir apčiuopiamesni. Jie čia atvyko ieškodami paguodos.

Keturių asmenų šeima vėluoja. Sekmadienio Mišios jau prasidėjusios.

Aktoriai (pagal pasirodymo eiliškumą):

RENATA DELPĖ, Dono motina, siauromis lūpomis (netoli penkiasdešimties), iš atsargiųjų. Vertybės: sunkus darbas, kruopštumas, meilė. Toks jos įprastinis nusiteikimas. Pasitiki gyvybės draudimu, rašydama visada tvarkingai sulygina varneles, vadovaujasi visais prietarais, kokius tik žino, ir visada ieško medinių daiktų, kai sako „pabelsk į medį“. Ji tikisi, kad tai apsaugos ją nuo pačių baisiausių nelaimių, tačiau, regis, tie prietarai jai nepadėjo. Vis dėlto ji vis dar žvali ir gy-

vybinga, vis dar nepraradusi to moteriško žavesio, įrodančio, kad yra mylima. Tiesa, tai nėra vien sėkmės dalykas. Visa yra jos seniai suplanuota, lyg atsargas žiemai būtų ruošusi. Ji reikalauja nuolatinio meilumo ir šioje srityje neleidžia apsisieiti ir savo vyrui Džimui, o kadangi jis mėgsta, kad žmona varydama jį pirmyn pliaukši botagu, bent jau dėl santuokos jai tikrai nereikia jaudintis. Vaikai – čia jau visiškai kita kalba.

DŽIMAS DELPIS (neseniai perkopęs penkiasdešimt), daugiau kaip metro devyniasdešimties, pliktelėjęs, pastaruoju metu kiek tuktelėjęs, kalba minkštu balsu. Jis sugebėjo pelnyti tykios miestelio bendruomenės pagarbą – tiek šeimynykščių, tiek aplinkinių. Jis yra iš tų retųjų: nesavanaudis advokatas. Jo sritis – ginčai dėl valstybinių žemės plotų, tačiau kartais griebiasi ir neatlyginamų darbelių, kai koks bėdžius neišgali nusišamdyti advokato. Džimas S. Delpis, teisės baka-lauras ir magistras (Bristolio universitetas), taip pat jaunių krepšinio komandos treneris. Kadaisė žaidė ir pats, prieš savo trisdešimtmetį galėdavo ir įdėti, tačiau vėliau pradėjo streikuoti kelis. Dabar šis tylus vyriškis – daugiausia apie krepšinį išmanantis tėvas tribūnoje, kai žaidžia jo vaikai. Vis dėlto įsiaudrinęs jis gali atskleisti ir kitą savo pusę – reikėtų pamatyti jį, sudėjusį delnus prie burnos ir šaukiantį: „Iš po krepšio, iš po krepšio, Doni!“ – tačiau tai pasitaiko gana retai. Jis yra atkaklus, užsispyręs, nepavargstantis tarsi gamtos stichija. Jei būtų laivas, būtų koks senas kumpanosis trimotoris, patikimai pūškuojantis, tinkamas skverbtis pro storas Šiaurės kelio lytis.

DŽEFAS DELPIS (aštuoniolikos), vyresnysis Dono brolis. Bemaž visą savo gyvenimą buvo niekuo neišsiskiriantis vaikas, kol neseniai nagus prikišo genas mutantas ir gerokai pakeitė jo vystymąsi: dabar jis ir valdo vaikinio charakterį. Jį būtų

galima pavadinti nesąmonės genu. Staiga vaikas pasirodė nesugebąs suvirškinti nuoširdumo. Neigdamas tiesą, bet kokius jos pavidalus, jis domisi tik kaip plačiau paskleisti netikėjimą. Turi šešiasdešimt penkias merginas, sulaukęs trisdešimties jau bus užkalęs milijoną, o jei reikėtų, kilometrą galėtų nubėgti greičiau nei per dvi su puse minutės. Šito vieno įsimaišiusio geno užtenka, kad jis taptų visiškai nepakenčiamas. Jo tėvams toks bruožas nebūdingas, ir, norint prisikapstyti prie ištakų, reikėtų prisiminti Renatos tėvą, dvipatystės šalininką – tas išdavikas dvidešimt metų, be žmonos, išlaikė ir žavią meilužę, – tačiau genai veikiausiai gali šokinėti kaip tie šachmatų žirgai. Galų gale vaikinuko tėvai metė taikę įvairias auklėjimo programas ir dabar viliausi, kad Džefas surimtės sekdamas gerais jų darbais. Jei ne, jiems teliks laukti Dievo pagalbos.

Vestibiulyje, kol tėvas delsia atidaryti duris, Donas nusiriša kaukę, sterilią marlę, kurią daktarui patarus nešioja, kad išvengtų užkrato. Vis dėl chemoterapijos. Jis jautrus viskam. Tačiau jis pasilieka savo kepurpalaikę. Kepurpalaikės jam reikia. Kepurpalaikė tegul būna. Dabar jis pasiruošęs prieš savo valią žengti vidun. Jis sulanksto medvilninę čadrą ir, įsikišęs ją kišenėn, pirmą kartą per pastarąją valandą įtraukia nefiltruoto oro gurkšnį.

DŽIMAS: Pasiruošęs?

Donaldas linkteli. Jis pasiruošęs. Šeimyna oriai suguža į bažnyčią.